

GRUVDRÖTTNINGEN I KLONDYKE

AV J. GLÄSSER

ÖVERSÄTTNING

(Forts. fr. föreg. nr.)

De dolda sig bakom en buske. Fru Käthe viskade till sin unge ledsagare:

— Där ligger hon, den rikaste gruvan i Yukon-dalen. Om den kommer i min ägo, kan ni begära vad ni vill av mig, Patsy.

— Det ha vi också väntat av er, när vi genast efter er uppenbaraste reste från New York, jag och Fred Sellers, som ni nu har på ert samvete.

— Låt oss tala om de döda senare. Nu ha vi att tänka på de levande. Ser ni någon där nere vid gruvan?

Patsy tog fram en fickan en liten kikare, som han jämt förde med sig på sina resor.

— För tusan, där kommer ett helt sällskap män över sjön, några i båt, andra på en flöte. Ni kan se dem utan kikare, fru Käthe, icke sant.

— Jag ser dem. Hur många tror ni att de är, Patsy?

— Låt mig se, tretio eller trettioen.

— Jag räknar till tretio. De är tydligen väl beväpnade.

— Ser ni, hur karlarna bistert rikta sina blickar på gruvan. De ha helt säkert icke något gott i sikte.

— Alldeles som vi. Det vore roligt att se, om vår plan skall tillintetgöras genom deras uppträdande på valplatsen.

Patsy svarade ej. Det, som nu inträffat gjorde honom nervös.

Uppmärksam betraktade han männen. Dessa kommo endast helt långsamt framåt sjön, ehuru ett litet segel mitt på flotten skulle uppfånga mesta möjliga vind, så att roddarna fingo hjälp därav.

Båten för helt oroligt något förut och nu kunde Patsy tydligt märka, huru som en av männen i detsmanna följde hans eget exempel och med kikare betraktade byggnaderna på stranden.

— Det ser ej bättre ut, sade den unge detektiv till fru Käthe, nu helt bestämt att karlarna där nere planera ett överfall.

— Ja, jag tror det själv.

— Om vi begärna tillfället och varna kapten Dodo för den hotande faran, ha vi då bästa tillfälle att vinna hans förtroende. Kan det överhuvud givas ett bättre?

Käthe funderade ett ögonblick. Där på såvade hohn:

— Nåväl, låt oss göra det.

Huvudsaken är att handla snabbt. Patsy följ mig, fru Käthe.

De sprungo snabbt ned för kullen. Knappt hade de tillryggelagt hundra steg förän de tydligen märkte, att man hade sett dem från flotten.

Den största förvirring syntes till följd härav härska därrer. Karlarna började sig framåt. Flera gevärspipor riktades på de båda springande, men intet skott föll, då man tydligen insåg, att avstend var för stort.

Förirrig historia, sade Patsy, i det han ett ögonblick andades ut, äro då alla gruvbetarna döda?

Den unge detektiv såg en mängd små tunnor uppstapade i en hög.

Alldeles nere vid stranden lågo de för en primitiv guldrift nödiga verktygen.

De moderna inrättningar, som användas av de rika gruvbolagen i Sydafrika, funnos ej här, då det i denna

trakt ej är nödvändigt få fram guldet ur de hårda kvartsgångarna. Även den fattigaste guldrävarare kan, om lyckan är honom gunstig, på sin claim (område) finna de största naggets (guldklimpar).

Under vintern upptinas den frusna marken genom våldiga eldar och därvid skiljer sig ofta den ädla metallen av sig själv från de jordiga beständsdelarna.

De upptornade tunnorna voro fyllda med guld, avsedda att transporteras till Dawson och representerade säkert ett så högt värde, att det lönsade sig att riskera ett övertall.

Sådana förvarna rövartag, under vilket ett äventyrlig beröva ett annat frukten av en lång tids arbete, äro icke något oallt i Klondyke. Vad som inträffat med fru Käthe vittnade även därom.

Männen på flotten syntes ursinniga och deras båt med tre mans besättning gjorde största ansträngningar att landa vid blockhusen före de två oönskade fienderna.

Att därvid ej utstöttes det minsta rop, stärkte Patsy allt mer i den övertygelsen, att karlarna hade de bästa avsikter.

Fru Käthe hade nästan tappat andan. Den unge detektiv sprang med stormsteg framåt och var nu vid det första blockhuset. Det var tomt, som man såg redan vid första ögonkastet.

Det måste vara betydligt större. När han kommit in i detsmanna, såg han en man med gevär vid sidan ligga sovande på en bambussoffa med en yllefilt kastad över sig.

— Fort upp med er, skrek Patsy, i det han häftigt skakade mannen i armen. Gruvan är överfallen. Ett helt band är i antågande.

Männen var i nästa ögonblick på fötterna.

— Vad är du för en? skrek han, i det han fattade sitt gevär och riktade det mot Patsy.

Innan Patsy ännu hunnit giva någon förklaring bördes ett häftigt utrop från den öppna dörren.

— Teodor, ropade gruvdröttningen, Käthe, min hustru, ropade mannen. För guds skull, var kommer du ifrån?

SJÄTTE KAPITLET

Den dolda skatten

Fred Sellers ville naturligtvis ej låta den unge indianen långa i sitt pinsamma läge. Någon direkt lifstär för honom fanns ej, men han såg ut att lida svåra plågor.

Innan han därför riktade någon fråga till den stackars gossen, drog han fram sin skarpa pennkniv, sönderskar repen på hans armar och sade till honom, att han skulle hålla sig fast omkring Sellers hals, tills även hans fötter hade blivit befriade.

Långsamt föll den stackars indianen ned på marken. Det var honom nämligen omöjligt att stå på sina uppsvallda ben.

Med den största försiktighet tog Sellers den stackars gossens i sin armar och bar honom till husets framsida, där han satte honom på trappan, och gav honom några droppar whisky ur sin egen flaska. Därpå tog han upp ett på marken liggande kokosnötkärl och gick med detsmanna till baken för att skaffa sin skyddslig färskt vatten.

Den unge indianen tog under tyndtacksamt emot alla dessa tjänster. Hans stora ögon riktades fulla av förundran på den vänlige räddaren.

— Nå, varför säger du ingenting, min gosse, frågade detektiv den slutligen.

— Vem du? frågade indianen slutligen på sitt råbrika språk.

— Du ser väl, vem jag är, skogs-mannen.

— Hur du kommit hit?

— Jag har kommit hit med molnen, jag kom med stormen.

För närvarande var det bäst, att låta den enkla naturmänniskan tro, att han hade att göra med ett övernaturligt väsen.

Den önskade effekten visade sig — Du ande? frågade indianen, i det han förskräckt ryggade tillbaka.

— Det måste så vara. Du ej av bandet. Hur kommit hit?

— Ja, tror du ej det?

— Det har jag redan sagt dig min son, jag är din vän. Säg mig, vem du är.

— Jag Little Fox (den lilla räven).

— Varför bands du vid detta träd?

— Peter Dutch det göra.

— SÄ! Och varför?

— Du ande. Du därför veta, svarade den unge indianen lika slagt som logiskt.

— Jag är ej av den sorten, som vet allting. Berätta mig nu, varför du pinats så.

Fred Sellers sade detta med mörk blick och sträng röst.

— Jag hjälpte kapten Dodo finna guld, utbrast Little Fox. När kapten borta, Peter Dutch komma säga. Var är guldet? Jag säga: Nej, kapten god vän till Little Fox, ej förräda. Peter Dutch säga. Gott, då jag hänga upp Little Fox, och han så göra. Jag ändå icke tala, så han lämna mig, och så

kan komma och regnet och blixten och jag hålla på att dö.

Trots det bristfälliga språk, med vilket indianen talade, hade detektiv naturligtvis förstätt allsammans.

— Hur länge har du hängt där borta? frågade han.

— Sedan solen två gånger gått upp. — SÄ länge?

— Då förvarna det mig sannerligen inte, att du knappt kan röra dig, stackars gosse. Var är Peter Dutch nu?

— Han fara över sjön söka nya gruvor.

— Och lämnat dig här åt ditt öde?

— Ja, herre.

— Då är han ju en riktig djävul. Mycket elak man. Dock du icke ande. Du ej längre lura mig. Vem du?

— Du har rätt lille fox. Du är en slug pojke, som man ej lätt kan lura. Alltså vill jag berätta dig sanningen. In jag är en ny vän till kapten Dodo. Jag kom hit för att taga reda på dig.

Kaptenen sade mig, att du skulle berätta mig allt om guldet, och föra mig till gömstället. Vi skulle där se efter, om det finnes kvar och att Peter Dutch ej har stulit någonting.

Little Fox, som knappt kunde vara mer än femton år, såg ett ögonblick mistroget på sin räddare.

— Du mig ej lura, frågade han slutligen.

— Tror du det verkligen min gosse, har jag ej bevisat dig att jag är din vän?

— Jo, jo!

— Alltså gör, som jag sagt dig, om du ej vill, att kapten Dodo skall bestraffa dig. Jag känner till hela historien. Kaptenen fann med din tillhjälp en stor mängd guld, som var väl dolt.

Han beslot att taga det för sin räddning, vilket Peter Dutch och hans kamrater ej ville låta. Är det ej så?

— Jo, det alldeles rätt. Ni veta allt, sade Little Fox.

— Gott fortell Sellers, du för mig alltså till gömstället, och därefter se vi tillsammans kaptenen besked om, att det finnes där. Men först och främst in i huset och tag på dig kläder, som du finner där.

Little Fox lydde tigrande.

Han drog på sig ett par byxor, som voro alldeles för långa för honom, därefter en sammanfläckig tröja, i vilken hans armar hans små händer fullständigt försvann.

— Spring fort, sade detektiv den döljande ett smaleende och långsamt kravlade sig pojken iväg mot skogen.

Det gick mycket långsamt, ty han var på grund av tortyren mycket kraftlös. Sellers överlade, om han ej borde uppgiva sin plan, men beslot dock att fortsätta.

Den unge indianen sade ej ett ord. Han knögade bara på, som en liten hund, och i skogen gick han betydligt lättare än förut.

Fred Sellers titt läkades. Han såg, att pojken tog sig efter hans auktoritet och var övertygad om, att han ej skulle försöka lura honom.

Slutligen uppnådde de ingången till en smal dal, omgiven av höga klippor.

Tätt bredvid en brusande bergsbäck, förde en stenig gångstig uppåt.

Detta måste vara vägen upp till French River, tänkte Sellers. Det vore nu på tiden att erfara något om dynamit förrädet.

Och han skulle genast få svar, ty i samma ögonblick bördes till hans ej ringa förvåning det döva mullrandet av en explosion. Orsakerna till denna skola vi erfara i nästa kapitel.

— Dynamit! utropade Sellers, och följande en plötslig ingivelse stampade han med foten på en sten och en andra detonation följde. Den unge indianen föll förskräckt ned på knä.

— Du ser, sade Sellers, att Askan lyder mig.

— El mig döda, skrek Little Fox, ej mig döda, jag vara god vän.

— Stå upp, sade detektiv den skratande. Som du ser, har jag Askan i mitt våld. Säg mig nu sanningen, äro de andra Askamakarna dörborta?

Han pekade på halvågen.

Little Fox förstod. Därom var intet tvivel.

Nej nej, ropade han, de icke nu dörborta. De gå med Peter Dutch. Ja, allt sant.

— Och synnerligen angenämt för mig, om detta är riktigt, munnade Sellers, och befallde därefter sin unge ledsagare att gå vidare.

De fortsatte uppåt halvågen till de snart uppnådde den plats, där två höga klippor stodo så nära varandra, att de bildade en mörk passage, fullständigt behärsande vägen.

På vardera klippan stod en liten hydda, stor nog att tjäna till bostad för en man.

Det var helt säkert dynamitstationen.

Och icke utan en känslig rysning passerade detektiv den farliga, tränga passet, utan att något tilldrog sig upp på knönet.

Blott de fina kalla stanken från den förbländade bakken kom på deras ansktet. Det gingo hastigt vidare.

Några hundra meter längre fram kommo de till en vik, liknande den i vilken Yukon Lily låg för ankaret, och där såg Sellers till sin stora förvåning åtta båtar ligga fastbundna vid stranden.

— Titta, titta, skrek Little Fox, pekande mot väster.

Han hade knappt gjort det förrän en man med gevär i handen trädde fram bland träden.

— Vad vill ni här, skrek han, och utan att avvakta svar, riktade han sitt gevär mot Fred Sellers huvud och sköt.

Detta skedde så hastigt, att Sellers ej fick tid att gå ens ett steg åt sidan men instinktivt höjde han sig ned. Den farliga fiendens kula gick vinande genom hans hatt.

Det var endast ett ögonblicks verk för Sellers att rycka upp revolvern ur fickan och betala med samma mynt.

Han träffade bättre. Geväret föll ur överens hand, och han föll med ett anskri till marken.

Han trodde tydligen, att han fått ett dödligt sår, men Sellers visste bättre, hur det tänd. Han hade siktat på den köttiga delen på högra armen och hans kula hade denna gången som alltid träffat sitt mål.

I nästa ögonblick stod han bredvid mannen, hållande sin revolver för deusnes panna.

— Tala! Vem är du? Svare, eller jag gör ett hastigt slut på ditt usla liv.

— Jag tror, att jag redan fått nog, svarade rövaren.

— Jag kan ej resa mig upp. Jag tror, jag dör.

— Spela ingen komedi, gamle skäm-tare. Du är icke sårad annat än i högra armen, så att du ej längre skall kunna hata hederligt folk med din bössa. Vad heter du? Tala.

— Nick Saunders, svarade han trotsikt.

— Du tillhör kapten Dodos band?

— Vad angår det er?

— Svare, eller skall jag med ett andra skott bringa er till förnuft. Jag förstår mig ej på skämt.

— Nåväl, ja.

— Är du ensam här?

— Återigen ja. Förresten dum fråga.

— Vi skola snart se, då lymmel, vem av oss som är den dumaste, svarade detektiv den förskräckt. Res på dig.

— Jag kan inte. Jag är skjuten.

— Upp med dig, Little Fox hjälp honom.

Du förräddare, du röde drummel, ropade Saunders i det han sprang upp och spottade den unge indianen i ansiktet. Kaptenen skall hacka dig i stycken för ditt förräderi.

I nästa ögonblick stod Sellers in på honom med höjd revolver.

— Våga ej att begå det minsta våldssak eller förolämpning, ropade han. Vik ned rocken, så att jag kan se ditt sår.

Munnande en svordom löd den andre.

— Du är icke värd, att jag förbinda dig, men ändock vill jag göra det. Sätt dig där borta på stenen, men gör du den minsta misstänkta rörelse är du döddes.

Han tog fram ur en av sina fickor ett förband, ställde sig bakom Saunders, och hade inom ett ögonblick inlöst sitt löfte.

— Sitt nu stilla och besvara mina frågor, om livet är dig kärt. Befallde detektiv den strängt.

— Var är kapten Dodo?

— Han har gått till Fire Feather för att sova ut, kom det motvilliga svaret.

— Du tror, att han kommer snart tillbaka?

— Helt säkert, och då skall han visa eder.

— Hur mycket folk har han med sig?

— Det får du själv taga reda på.

— Svare! Döjl ingenting, om du vill rädda på min välvilja.

— Är ni en detektiv från nordväst-polsen?

— Kanske.

— Jag tror, att ni är en sådan. Alltså fyrlo man är det.

De skole övertälja eder, så att det icke blir mycket kvar av eder.

Du glömmar att draga ifrån Peter Dutchs hand. Du har väl hört talas om det.

— Jag ger inte ett öre för ert band sedan kapten Dodos pojkar skiljts från det.

— Ni tycks bra ha utspionerat oss munnade han.

— Det är just mitt arbete, min gubbe.

— Nu vet jag bestämt, att ni är detektiv.

— Tro, vad du vill men understå dig ej att röra dig från din plats.

Fred Sellers vände sig därefter till den unge indianen, som stod bredvid båtarna.

— Nu till guldet, Little Fox, befallde han. Det finns väl här i närheten.

Pojken nickade i det han skickade en skygg blick på Nick Saunders. Han tvekade dock ej ett ögonblick. Gick in i buskagen, från vilka banditen följt ut kommit fram och som denne nu vände ryggen till, så att han ej kunde se något.

Little Fox höjde undan några grenar, lutade sig ned och pekade på några fördjupningar i marken, som var rätt ofullständigt täckt med några stenar.

— Där är guldet, herre, viskade han med en ångslig blick på rövaren, som skak tänderna, men ej vågade se sig om.

Klättra dit min gosse och giv mig något prov.

— Little Fox lydde och kom efter några ögonblick pustande tillbaka. Han bar med ansträngning en öppen kista, som var fylld med guldnagets var och en av en nöts storlek.

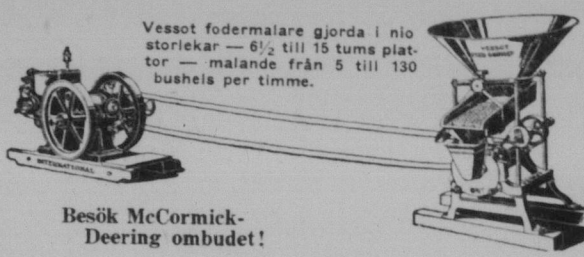
— Utmärkt, ropade Sellers, klappande händerna. Nu ha vi fått, vad vi önskat oss.

(Forts.)

STADIG KRAFT FÖR LÄTTARE BELT-ARBETE

EN LITEN maskin är nödvändig hela året om för den vanliga farmaren. Alltid något att göra för den — mala foder — såga ved — rensa majs — driva gräddseparatorn, tvättmaskinen och kärnan — för att ej säga något om att pumpa vatten för kreaturen.

International Kerosene Maskiner ge billig, pålitlig kraft för dessa arbeten. International kerosene maskiner omfatta fyra storlekar — 1½, 3, 6 och 10 hästkrafter. Alla av dem operera framgångsrikt och ekonomiskt på kerosene. Inga batterier att bekymra sig om — maskinen startar och går på en enkel magnet. Innesluten crank case och avtagbar cylinder äro reguljära på alla storlekar.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF CANADA LTD. HAMILTON, CANADA. WESTERN BRANCHES: BRANDON, WINNIPEG, MAN., CALGARY, EDMONTON, LETHBRIDGE, ALTA. EASTERN BRANCHES: HAMILTON, LONDON, OTTAWA, QUEBEC, ST. JOHN N.B.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den "Gudsans och Litterals Svenska Rådligvarer".

"Goda Råd"

Denna berättelse med flera illustrationer försedd i läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, ommärker alla för män, älskade sjukdomar, deras följder, förebyggande och hur de kunna botas i hemmet. G. S. V. Boken handlar äfven om Livets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systematiskt blivit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i föregiadt omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

La Salle Hotel ELMWOOD

Har åter öppnats och fullt omöblerat. Första klass rum och ackommodation i varje hänseende. Bästa möjliga betjäning.

Taxa—\$1.00 per dag. Speciella taxor för vecka eller månad. Flodvy från inhägnad glasveranda. Pool rum i förbindelse.

J. HAMER Agate. Wm. HUNTER Manager.

Köp edra möbler och hushåll

på samma sätt, som ni köpte ert hus — men med den ytterligare förmånen av ingen ränta och ingen extra kostnad av något slag. Råd givas gärna.

J. A. Banfield

2nd Main Street - Phone 16667
"A Right Friendly Store to Deal With"

Vid råd & ett hotell i New York t. v. togs \$500,000 värde av droger.

Nittio procent av alla fröer, som visas i Australien, äro producerade i Förenta Staterna.

RUM ATT HYRA

Fullt moderna och väl inredda i nytt hus. För längre och kortare tid. Moderata priser.

MRS.